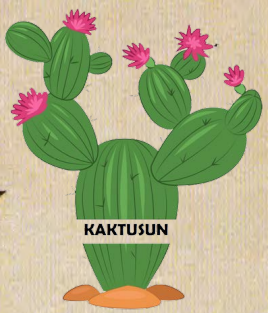
Klasiklerle TANIŞIYORUM

Siyah İnci

4. Baskı

Doğan Egmont

Edebiyatın sevilen klasikleriyle ilk buluşma...

Siyah İnci'nin dostluk, sevgi ve merhameti ararken yaşadığı maceraları duygulanarak okuyacak, hayvan sevgisinin sıcak ışığını yüreğinizde hissedeceksiniz.

Dünya edebiyatının sevilen klasiklerinden ***Siyah İnci*** rengarenk çizimler eşliğinde akıcı bir anlatımla hayat buluyor.

Klasiklerle Tanışıyorum serisi dünya edebiyatının tanınmış eserlerini genç okurlara yönelik bir anlatım ve tasarımla yeniden yorumluyor.

ISBN 978-605-09-4910-0
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺12
Doğan Egmont

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Klasiklerle Tanışıyorum – Siyah İnci
Özgün adı: *Classicini – Black Beauty*

Anna Sewell'in Siyah İnci *adlı eseri temel alınmıştır.*
© 2016, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Anlatan: Guido Sgardoli
Kapak ve iç resimler: Gaia Bordicchia

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

4. Baskı / İstanbul, 2018
ISBN: 978-605-09-4910-0
Sertifika no: 11940

Çeviri: Ceylan Özçapkın
Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan
Kapak uygulama: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Anna Sewell'in
ünlü eseri

Siyah İnci

Anlatan: Guido Sgardoli

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM
SİYAH İNCİ'NİN ÖYKÜSÜ

YEMYEŞİL, geniş mi geniş bir çayırdı. Göldeki berrak suyu ve köknar ağaçlarıyla dolu ormanı hatırlıyorum. İçindeki dere neşeyle akardı. Çitlerin ötesindeki tepede, sahibimin evi vardı: Grey Çiftliği. Ben işte orada büyüdüm.

Çiftlikte, annem ve birlikte koşup oynadığım başka taylar da vardı. Ama ben aralarında özel bir cinsten olan tek taydım. Çalışmaya değil, yarışmaya uygundum. En azından annem öyle diyordu.

"Baban çok ünlü bir attı," diyordu ve buna göre hareket etmemi umuyordu. "Büyükbaban da birçok zafer elde etti ve bir sürü madalya kazandı."

Sahibim bizi seviyordu. Titiz biriydi; ahırımızın her zaman temiz olmasına ve yemimizin eksik ol-

mamasına dikkat ederdi. Annemi çok severdi, ona Kokka derdi. Bana da tüylerim koyu renkli olduğu için Kara derdi. Bazen annem onu faytonla kasabaya götürürdü.

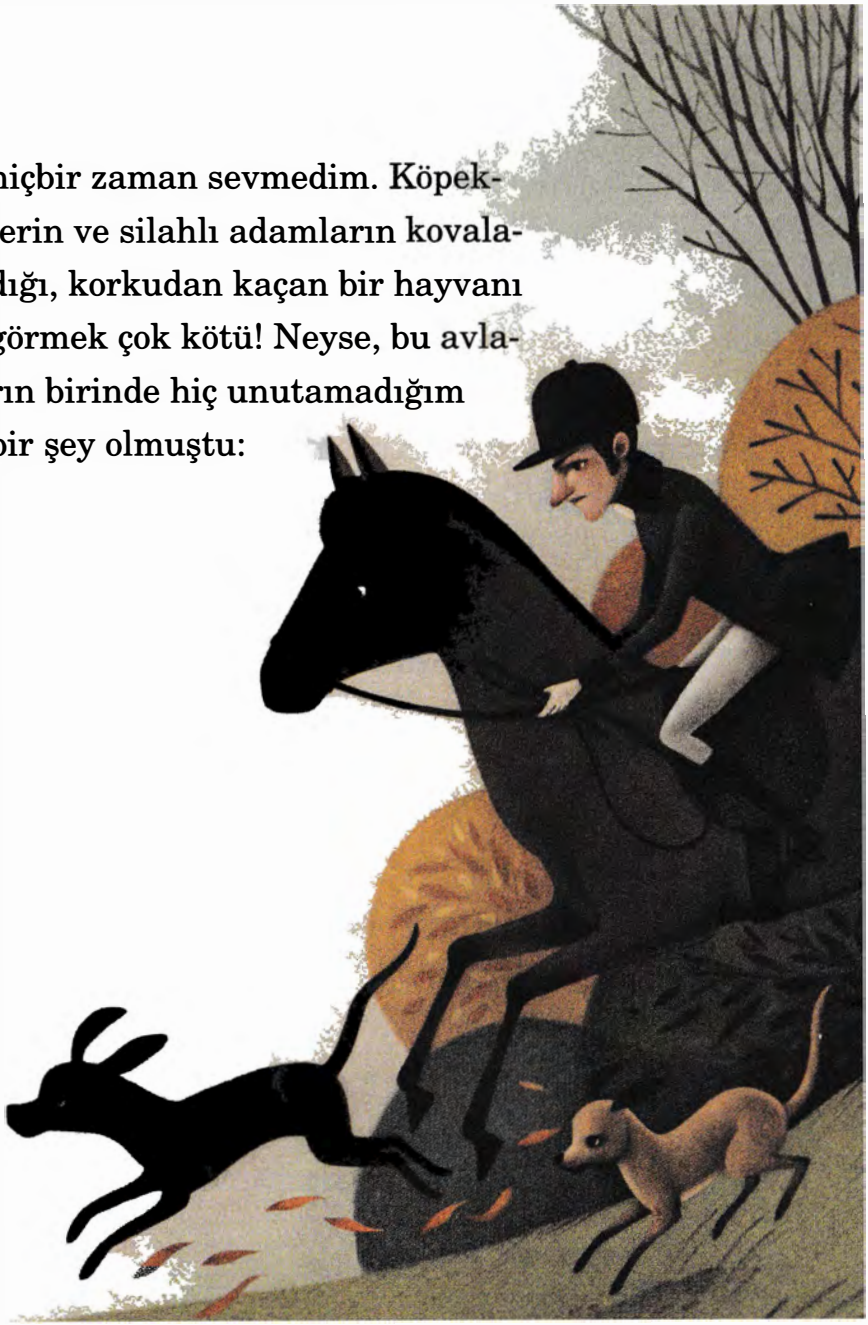
Ama herkes sahibim kadar iyi kalpli değildi. Yanında çalışan Dick adında bir çocuk vardı. Sahibim etrafta yokken atlara çakıl taşları veya tahta parçaları atarak kendi kendine eğlenirdi. Sahibim bir gün bunu fark edince çocuğu paltosunun ensesinden kaldırıp bir güzel azarladı.

"Benim çiftliğimde senin gibi insanların işi yok! Buradan git ve bir daha da gözüme gözükme!"

Grey ve arkadaşları bazen yeşil ceketler giyer, atlara biner ve köpekleriyle birlikte avlanmaya giderlerdi. Ben avcılığı

hiçbir zaman sevmedim. Köpeklerin ve silahlı adamların kovaladığı, korkudan kaçan bir hayvanı görmek çok kötü! Neyse, bu avların birinde hiç unutamadığım bir şey olmuştu:

Ormandaki derenin üzerinden atlarken bir at ve binicisi yere düştüler. Adam yerde hareketsiz kaldı. Diğer avcılar ona yardım etmek için yanına koştular. Ama adamı yerden kaldırmak istediklerinde genç avcı hiç kıpırdayamadı. İsmi George Gordon'du ve bölgedeki toprak sahiplerinden birinin tek oğluydu. Zavallı at da iyi durumda değildi: Düşerken yaralanmıştı, ayağa kalkamıyor ve ağlıyordu. Adamlardan biri atın yanına yaklaşıp ateş etti.

"Neden?" diye bağırdım anneme. "Neden bunu yaptılar?"

"Hiçbir zaman iyileşemeyecekti," dedi annem üzüntüyle. "Çok acı çekiyordu."

"Onu tanıyor musun?"

Annem başını salladı. "İsmi Rob Roy'du. Çok iyi ve sadık bir attı." Sonra ağlayarak uzaklaştı.

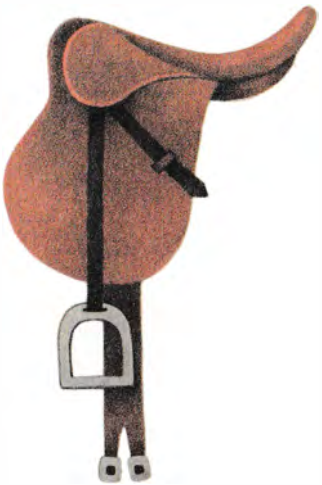
Dört yaşıma geldiğimde çok güzel bir taya dönüşmüştüm. Alnımın ortasında bir tutam beyaz tüy çıkmıştı.

Bir sabah sahibim ahıra geldi. Yanında avdaki talihsiz gencin babası Bay Gordon vardı.

"Gerçekten de çok güzel bir tay!" dedi Bay Gordon, bana bakarak.

"O zaman anlaştık!" dedi sahibim. "Eğitimi bitince Kara sizin olacak!"

Eğitim dedikleri, bir tür okuldu. Atlara eyer, dizgin ve binici taşımayı ve emirlere uymayı öğretiyorlardı. Ama sadece bu kadar da değildi; gem takmak zorunluydu. Gem, dişlerin arasından geçirilip dizginlere bağlanan bir demir parçası ve çok kötü bir şey. Ama bütün yetişkin atların taktığını bildiğim için ben de takmayı kabul ettim. Sonra ayaklarımı, güçlendirip korumak için nalladılar. Büyüklerin giydiği ayakkabılar gibiydi biraz. Sonuçta alışılması gereken bir sürü şey vardı. Eğitimim bittikten sonra

Bay Gordon beni almaya geldi. Sahibim beni o gün tımar etmişti ve tüylerim kuzgun tüyü gibi parlıyordu.

"Artık sizindir," dedi sahibim, dizginlerimi Bay Gordon'a verirken.

Sesinden ve gözlerinden çok üzgün olduğunu anladım. Burnumu elinin üzerine koyarak ona veda ettim.

Bay Gordon'un villası yüz yıllık bir çiftliğin içindeydi. Ahırdaki bölmeler temiz ve ferahtı; yeşilliklere bakan geniş pencereleri vardı.

Kibar bir seyis beni ahırın bölmelerinden birine götürdü. Bana lezzetli yulaflar yedirdi ve tüylerimi sevdi.

"Hoş geldin!" dedi bir tay. Yanımdaki bölmedeydi ve çok neşeliydi. "Ben Neşeli Ayak."

"Bu taya yer açmak için mi benim yerimi değiştirdiler?" diye sordu arkasından bir ses. Kızılkestane renkli, zarif bir attı.

"Ben mi?" diye sordum utanarak. Neden başkasının bölmesine getirildiğimi anlamamıştım.

Öğlen olduğunda o atı dışarı çıkardılar. Neşeli Ayak bana hemen isminin Zencefil olduğunu ve huysuz bir at olduğunu söyledi. "Zamanla alışırsın," dedi.

"Ya seyise ne diyorsun? İyi birine benziyor."

"John mu? Dünyanın en iyi seyisidir. Bay Gordon da öyle, yakında anlarsın, dünyanın en iyi sahibidir o. Bu çiftlik bir atın yaşayabileceği en güzel yer."

Ertesi sabah John beni tımar etti, koşumlarımı taktı ve dört nala koşturmaya götürdü. Çok nazikti ve asla kırbaç kullanmıyordu. Ahıra döndüğümüzde Bay Gordon ve eşiyle karşılaştık.

"Evet John, ne düşünüyorsun?"

"Muhteşem bir at, efendim. Uslu, kıvrak ve korkusuz. Onu sürmek büyük keyif!"

"Harika! Yarın da ben çıkartırım."

Ertesi gün Bay Gordon beni uzun bir yürüyüşe çıkardı.

"İyi ki onu almışım," dedi eşine, geri döndüğümüzde.

"Ona isim düşündün mü?"

"Abanoz veya Kara Karga..."

"Böyle güzel bir at için ne kötü isimler. Siyah Güzellik nasıl? Ya da... tabii ya, Siyah İnci olmalı adı!"

İsmimi böyle aldım.

Aynı gün John'u, genç yardımcısı James ile konuşurken duydum.

"Bu at inanılmaz derecede Rob Roy'a benziyor," dedi James.

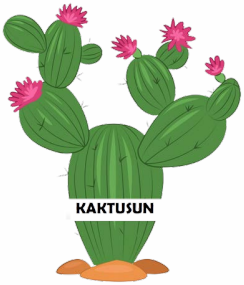
"Benzemeleri çok normal! Aynı atın tayları."

Demek öyleydi! Avda bacaklarından yaralanan at benim kardeşimdi! Annemin neden o kadar üzüldüğünü sonunda anlamıştım.

İKİNCİ BÖLÜM
BAZI KÖTÜ İNSANLAR

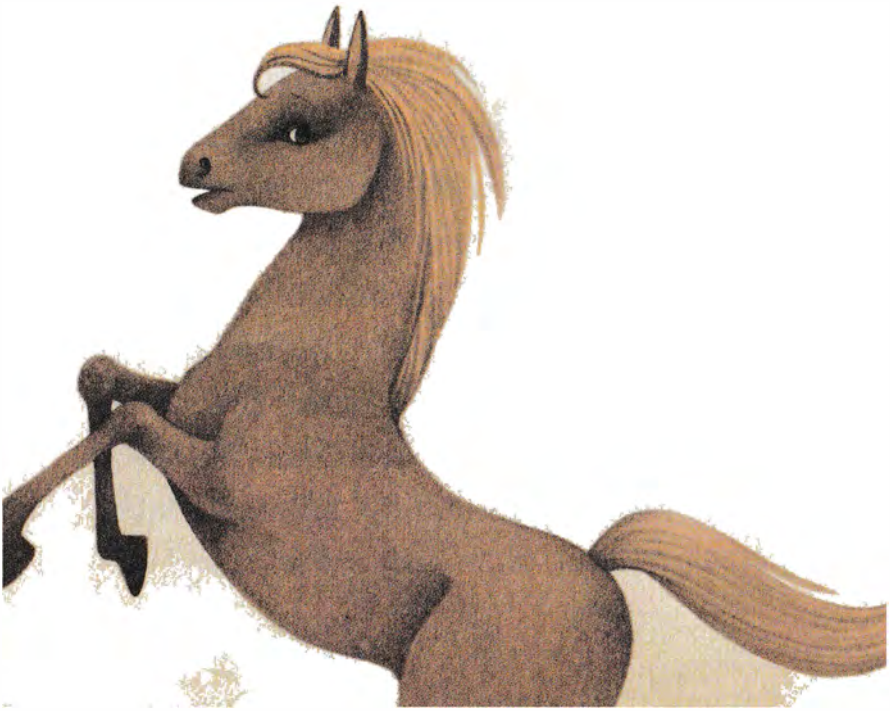
BİRKAÇ GÜN sonra Zencefil ile beni faytona bağlandılar. Zencefil'in ısırmasını, çifte atmasını bekliyordum ama tam tersine çok iyi davrandı. Bana karşı kıskançlık veya intikam duygusu beslemedi. Birlikte iki üç defa çıktıktan sonra çok iyi iş arkadaşları haline geldik. Seyis John bizi ne zaman otlamaya bıraksa, Zencefil ile ben arazinin sınırlarındaki kestane ağacının gölgesinde dinlenir, sohbet ederdik. Yeni arkadaşımın hüzünlü hikâyesini bu sohbetlerden birinde öğrendim.

Zencefil'in şansı hep kötü gitmiş, çocukluğundan beri kötü kalpli insanlarla karşılaşmıştı. Anlattığına göre, eski eğitmeni iri yarı ve şiş-

man Sansone, kendisini düşürebilecek hiçbir atın olmadığını iddia eder, hava atarmış. Zencefil, emirlerine uymadığında onu kırbaçlar veya bitkin düşene kadar çalıştırırmış. Bir gün onu cezalandırırken neredeyse yaralıyormuş. Neyse ki çiftliğin sahibi, Sansone'nin babası araya girmiş. Adam Zencefil'e bir çekidüzen verdikten sonra at pazarında onu satmış. Zavallı Zencefil Londra'da zengin bir adamın evine yollanmış ve süslü bir faytona bağlanmış. Ama faytoncu dizginlerini hep kısa tutuyormuş. Bu da boynunu o kadar acıtıyormuş ki Zencefil bazen hiç yürüyemiyor, nallarını şiddetle yere vuruyor veya acısını belli etmek için kişniyormuş. Fakat faytoncu ona aldırmıyormuş. Zencefil gittikçe daha da huysuzlaşmış ve ısırıp çifte atmaya başlamış. Bir gün koşumlarından kurtulmayı başararak kaçmış, ama tekrar bulunduğunda Londra'daki at pazarında yine satışa çıkarılmış. Orada, kasabadan iyi kalpli bir adam Zencefil'i satın almış. Ama ne yazık ki seyisi yine

Sansone gibi kaba ve kötü kalpli çıkmış. Böylece bir kez daha pazara çıkarılmış.

"İşte şimdi buradayım," dedi Zencefil, hikâyesi bitince. "Şimdi neden sen veya Neşeli Ayak gibi keyifli olmadığımı anlamışsındır. Belki ben de başından beri öfke veya zalimlikle değil, şefkat ve sevgiyle yetiştirilseydim daha sevecen olabilirdim. Ama artık insanlar bana düşman gibi geliyor

ve kendimi onlardan hep korumak zorunda olduğumu hissediyorum."

"Ama burada düşman yok. Sahibimiz ve seyisler çok iyi kalpliler."

"Onlar iyi olmaya devam ettikleri sürece ben de uysal davranacağım."

Zaman geçtikçe Zencefil'in huyunun yumuşadığını fark ettim. Sadece bana değil, bizimle ilgilenen insanlara karşı da nazikti. John onu "Karamel" diye çağırıyordu.

"Karamel," diyordu gülümseyerek. "Çekidüzen veremeyeceği bir at yok! Sabır, nezaket, disiplin ve sevgi. Onda hepsi var. Her gün atlara şefkat aşılıyor!"

Neşeli Ayak'la da çok eğleniyorduk. Zencefil kadar asi ruhlu olmasa da sabrı taşınca birden tehlikeli bir hale geliyordu. Bir keresinde mahalle esnafının saygısız çocuklarını sırtından yere atmıştı. Adam ara sıra eşi ve çocukları ile Gordon ailesini ziyarete geliyordu. Neşeli Ayak çocukların

en büyük eğlencesiydi, onu meyve bahçesine götürüp üstüne binerlerdi. Ama o gün çocuklar dizgin yerine küçük ağaç dalları kullanıp eğlencenin dozunu kaçırınca Neşeli Ayak sinirlendi ve onları sırtından attı.

"Yorgun olabileceğimi ve canımı yakabileceklerini bir an bile düşünmediler," dedi darmadağınık olmuş yelesini savururken. "Bazen düşünüyorum da insanların yavrularına da eğitim vermek gerekir, tıpkı atlara yaptıkları gibi."

"Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım," dedi Zencefil. "Hatta onlara iyi bir ders vermek için birkaç çifte bile atardım.

"Yapardın biliyorum ama hata ederdin," dedi Neşeli Ayak. "Kusura bakma Zencefil, ama o kadar da zalim değilim. Ben sadece onları sırtımdan attım. Çocuklara asla zarar vermem. Sahibimizin veya seyislerin yadırgayacağı bir şey de yapmam. Bana her zaman iyi davrandılar. İyi sahipler, iyi atlar yetiştirir."

Benim ya da Zencefil'in başına böyle bir olayın gelme riski yoktu. Biz Neşeli Ayak'tan daha uzun boylu ve iriydik, bu nedenle bizi yetişkinlerin binmesi veya fayton için kullanılırlardı. Yaramaz çocukların bizimle işi olmazdı. Benim sırtıma her

zaman Bayan Gordon binerdi, eşi de Zencefil'i tercih ederdi. Biri ata binince yapmak istediğini dizginlerle anlatır. Hassas bir ağız gem aracılığıyla binicinin isteklerini hemen algılar. Bu yüzden ben hep Bayan Gordon'un tercihi oluyordum: Benim ağzım Zencefil'inki gibi yanlış gem takma ve kötü eğitim yüzünden zarar görmemişti. O belli etmese bile Zencefil'in bunu biraz kıskandığını hissedebiliyordum.

"Haydi ama," diyordu ahırın en yaşlı atı Sör Oliver. "Kıskanma. Sahibi gezdirmek büyük bir onurdur."

Sör Oliver yaşlı bir av atıydı ve artık emekliye ayrılmıştı. İlk günden beri, kuyruğunun fazla kısa olduğunu fark etmiştim. Bir gün tüm cesaretimi topladım ve kuyruğuna ne olduğunu sordum.

"Ben gençken öyle yapılırdı: Bir gün beni bir yere götürdüler ve kuyruğumu kestiler!"

"Canın acımış olmalı."

"Tabii, acımasız mı! Ama sadece bu değil. Mese-

la sinekler senin umurunda değildir çünkü kuyruğunla onları hemen kovalıyorsun. Ya ben? O pis sinekleri kovmak için neler çektiğimi tahmin edemezsin?"

"Neden eskiden atların kuyruğunu keserlerdi?"

"O zamanlarda hep öyle yapıyorlardı, bir tür modaydı sanırım. Tıpkı bazı köpeklerin kuyruk ve kulaklarını kesmeleri gibi! Neden insanlar kendi çocuklarına böyle şeyler yapmazlar da bize yaparlar?"

Anlattıkları beni düşündürdü. Ben insanlara karşı hiç kötü duygular beslememiştim ama Zencefil veya Sör Oliver'in neden hâlâ onlara kırgın olduklarını anlayabiliyordum. Çok kötü olaylar yaşamışlardı, canları yanmıştı. Oysa benim başıma böyle şeyler gelmemişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YARDIMLAŞMAK

GÜN GEÇTİKÇE, insanlar hakkında duyduğum hikâyelere yenileri ekleniyordu. Kendimi çok şanslı hissediyordum: Bay ve Bayan Gordon sadece iyi insanlar değillerdi, aynı zamanda bize çok iyi bakıyorlardı. Ne kendi hayvanlarına ne de başka hayvanlara asla zarar vermezlerdi.

Bazen Bay Gordon atlarına kötü davranan tanıdıklarıyla ya da bazen yabancılarla konuşur, onları davranışlarını değiştirmeleri için ikna etmeye çalışırdı.

İyi kalpli Bay Gordon'un iyiliklerine nihayet bir gün karşılık verme fırsatını yakaladım. Bazı işleri

halletmek için ben, sahibim ve John faytonla şehre inmiştik. Bir anda kopan fırtına yüzünden tam yolumuzun üstüne kocaman bir ağaç devrildi.

"Bunu kaldırmak mümkün değil," dedi John. "En iyisi geri dönmek ve nehrin oradaki köprüye gitmek."

Mecburen geri döndük. Köprüye vardığımızda hava kararmıştı bile. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen fark edip durdum.

"Haydi Siyah İnci, ilerle!" dedi sahibim. "Neyin var?"

Ben hareket etmedim.

John faytondan inip dizginlerimden çekerek beni yürütmeye çalıştı. Kişnemeye ve gerilemeye başladım.

"Anlamıyorum..." dedi John.

"Çok garip."

Tam o anda köprünün üzerindeki kulübeden bir görevli çıktı. El fenerini karanlıkta iki yana sallıyordu.

"Durun! Durun! Köprü çöktü! İlerlerseniz suya düşersiniz!"

Nehrin çevresini dolaşan başka bir yoldan gittik. Dönüş yolculuğu boyunca sahibim ve John sessiz kalıp düşüncelere daldılar.

Eve geldiğimizde sahibimin sesini duydum: "Tanrı insanlara zekâ vermiş ama hayvanlara çok daha önemli bir şey vermiş: içgüdü. Siyah İnci'nin içgüdüleri olmasaydı nehre düşerdik ve büyük ihtimalle boğulurduk."

John başını salladı. O da aynı fikirdeydi. Çok iyi bir seyisti ve tüm bildiklerini genç James'e aktarıyordu. James de bir gün çok iyi bir seyis olacaktı. Ama John ve James'in yolları ayrılacaktı.

Bir gün Bay Gordon kuzeni Sör Williams'tan bir mektup aldı. John gibi başarılı ve iyi bir genç seyis arayışındaydı. Sahibim hemen James'e gitmek isteyip istemediğini sordu.

"Maaşı iyi," dedi. "Haftalık on sekiz şilin. Üstelik kuzenim çok iyi bir insandır."

James çiftliği terk etmekten üzüntü duysa da teklifi kabul etti. Gitmeden önce son bir görevi vardı: Gordon'lar başka bir kasabadaki arkadaşlarını ziyarete gideceklerdi ve James faytonu sürecekti. Zencefil ve ben faytonların başındaydık.

Yolculuk çok iyi geçti. Ama gece olduğunda biz rahat ahırlarımıza, sahiplerimiz de otele girdikten sonra samanlıkta yangın çıktı. Çok korktuk: İçerisi aşırı sıcaktı ve kulakları tıkayan bir uğultu

vardı. Duman yoğunlaştıkça nefes almamız zorlaşıyor, gözlerimiz yanıyordu.

"Yangın var! Yangın var!" diye bağırdı biri dışarıdan.

Bir seyis içeri girdi ve bizi dışarı çıkarmaya çalıştı. Ama korkudan çıkamıyorduk. Eğer James olmasaydı, çökmek üzere olan çatının altında kalacaktık.

"Haydi, korkmayın güzellerim benim!" dedi James yumuşak bir sesle. "Buradan gitme vakti geldi!" Dizginlerimi taktı ve korkmamam için atkısıyla gözlerimi bağladı.

Bir anda kendimi sağ salim dışarıda buldum.

James aynısını Zencefil'le de yaptı. Diğer atları kurtarmak için uğraşan genç seyis tüm ahır üzerine yıkılmadan önce kendini güç bela dışarı atmayı başardı. İtfaiyeciler geldiğinde ahır alevler içindeydi, yangını güçlükle söndürdüler.

Odasından fırlayan sahibimiz, gösterdiği büyük cesaret için James'e teşekkür etti ve bizi

meydanın diğer tarafındaki başka bir ahıra götürdü.

Kısa bir süre sonra yangının samanlara atılan bir kibrit yüzünden çıktığı anlaşıldı. Genç ve deneyimsiz bir seyis tarafından atılmıştı. John'un altın kurallarından biri tam da bu duruma uygundu: Asla ahıra kibritle girme. James'in yeni işine gittiği gün çiftlikteki tüm insanlar ve hayvanlar çok üzüldü.

"Bu yeni işe başladığım için mutluyum," dedi James, John'a. "Ama senden, patronlardan ve atlardan ayrıldığım için üzülüyorum. Gittiğim yerde kimseyi tanımıyorum..."

"Yeni arkadaşlar edinirsin," dedi John. "Başardığın işleri herkes takdir edecek."

"Çiftlikte yerime kim gelecek?"

"Bahçıvanın oğlu, Joe."

"Ama o daha bir çocuk! On dört yaşında ya var ya yok!"

"Ben bu işe başladığımda Joe'dan daha küçük-

tüm," dedi John. "Gordon'lar olmasa kim bilir şu anda nerede olurdum. Ama bugün çok iyi bir işim, hatta biraz birikimim bile var. Birisine yardım etmek dünyanın en güzel şeyidir James. Bunu hiç unutma."

James gittikten birkaç gün sonra, bir gece John aniden beni uyandırdı.

"Uyan dostum!" dedi koşumlarımı takarken. "Rüzgârdan bile hızlı koşmalıyız!"

Bayan Gordon çok hastalanmıştı. Şehre inip veterinere haber vermemiz gerekiyordu. Tüm gücümle koştum. Veterinerin evine ulaştığımızda çok yorgundum.

"Aferin, Siyah İnci. Aferin, eski dostum benim," dedi John, ensemi şefkatle okşayarak.

"Hemen geliyorum," dedi veteriner. John ona olan bitenleri anlatmıştı. "Ama bir sorun var. Atım oğlumla birlikte dışarıda. Sizinkini alabilir miyim?"

"Aslında o daha yeni koştu ve çok yoruldu...

Ama başka bir çözüm göremiyorum. Lütfen ona iyi davranın. Çok özel bir hayvandır."

"Hiç merak etmeyin."

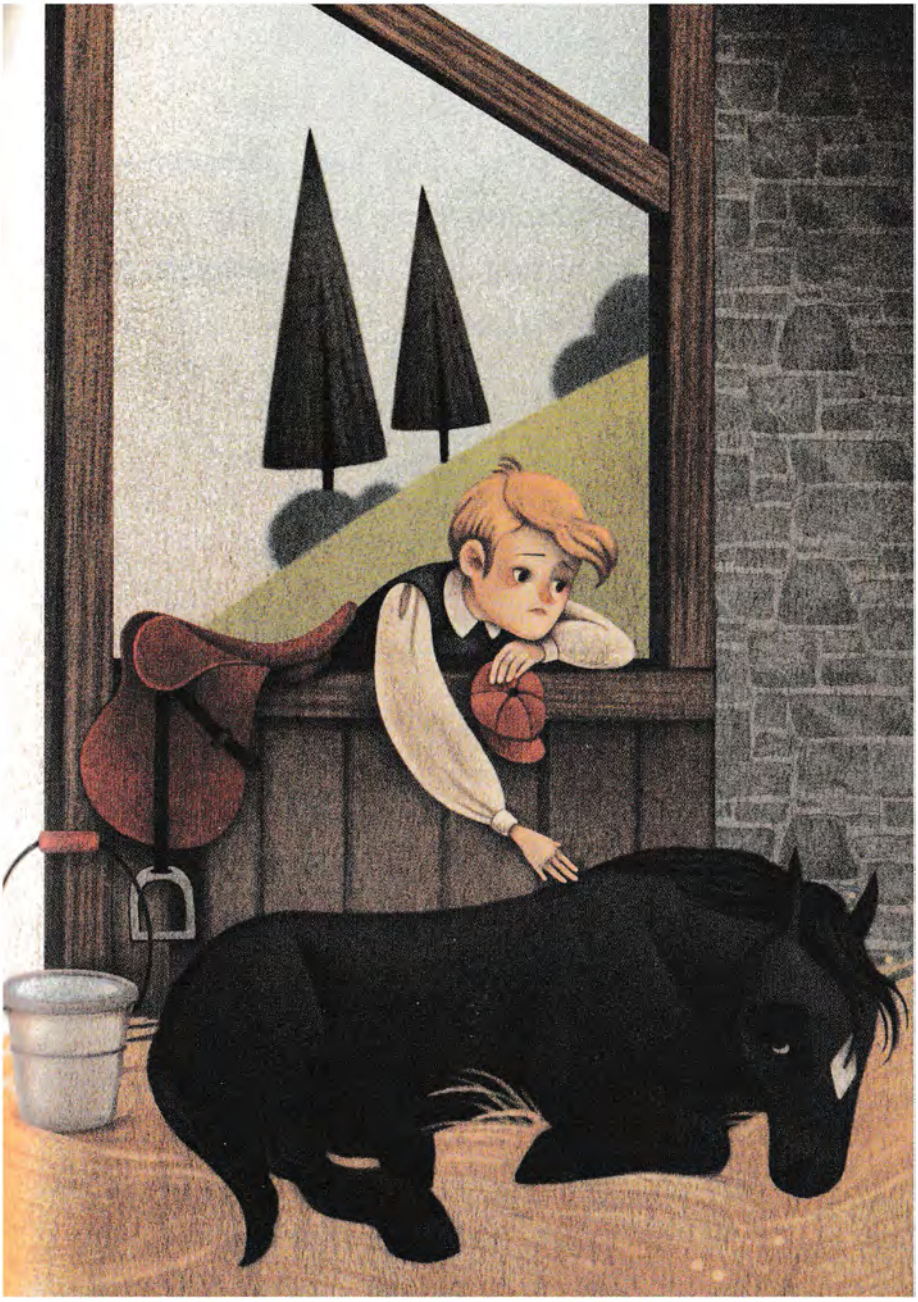
Veterinerle birlikte geri döndüm. Yine var gücümle koştum. Ahıra geldiğimizde bacaklarım titriyor, zor nefes alıyordum. Veteriner, Bay Gordon ile eve girdi ve bahçıvanın küçük oğlu Joe beni ahıra götürdü. Çocuk terimi kurulayıp bana soğuk su verdi. Çok susadığım için bir çırpıda içtim.

Joe yanımdan gittikten bir süre sonra kendimi kötü hissetmeye başladım. Soğuktan titriyordum ve her yerim ağrıyordu. Yanımda John'un olmasını o kadar isterdim ki... O, halimden anlar, ilacımı hemen bulurdu.

Sonunda şafak sökerken John'un ahıra girdiğini gördüm.

"Düşüncesiz çocuk!" diye bağırdı. "Siyah İnci'yi üzerini örtmeden tüm gece öylece bırakmış! Eminim verdiği su da soğuktu!"

Ciğerlerimi çok kötü üşütmüştüm.

"Zavallı Siyah İnci," dedi beni görmeye gelen sahibim. "Sahibenin hayatını kurtardın, ne kadar cesursun! Eğer birkaç dakika geç gelseydin hayatını kaybetmiş olabilirdi!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
DEĞİŞİKLİKLER

HASTALIĞIM uzun sürdü. John neredeyse sürekli yanımda kaldı. Veterinerin verdiği ilaçları bana içirdi, bazen de sadece benimle konuşup tüylerimi okşadı.

Bir gün genç Joe'nun babası ahıra, John'un yanına geldi.

"Oğlumla konuşmanı istiyorum," dedi Bay Green. "Ona çok sert çıkıştığını biliyorum ama inan bana onun da içi rahat değil. Siyah İnci'ye bir şey olursa kendisini asla affetmeyeceğini söylüyor!"

"Böyle düşünmekte çok haklı! Siyah İnci'ye tüm şefkatimi verdim, onu kaybetmeye dayanamam! Ama Joe'nun kötü bir çocuk olmadığını biliyorum.

Eğer ona çok sert davrandığımı düşünüyorsan onunla konuşurum."

John onu affetmişti ama iyileşmeme rağmen hastalığıma sebep olan olay Joe'nun vicdanını rahat bırakmıyordu. Bir sabah Bay Gordon, Joe'yu bir iş halletmeye gönderip "Siyah İnci'yle yola çık," dedi.

Her şey kusursuz ilerledi. Ta ki tuğla fabrikasının yakınlarında, çamura saplanmış aşırı yüklü bir at arabası görene kadar. Faytoncu arabaya bağlı iki ata öfkeyle bağırıyordu. Ama hayvanlar arabayı ne kadar çekerse çeksin çamurdan bir türlü çıkaramıyorlardı.

"Zavallı hayvanlara kötü davranmayı bırakmalısın!" dedi Joe, adamın önünde dikilerek.

"Ne diyorsun sen çocuk? Sana da kötü davranmadan hemen çekil yolumdan!"

Adam çok öfkeliydi.

"İstersen ben yükünü hafifletmene yardımcı olabilirim..." dedi Joe.

"İşine bak dedim sana!" diye bağırdı adam.

O sırada zavallı iki atı kamçılamaya devam ediyordu.

Joe eyere atladı ve fabrikanın sahibi Bay Clay'in evine gitti. Onun Bay Gordon ile arkadaş olduğunu biliyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Bay Clay. "Patronun bana bir haber mi gönderdi?"

Joe fabrikanın dışında olan bitenleri bir nefeste anlattı.

"Bunları mahkemede de anlatır mısın?" diye sordu Bay Clay. "O işçi tam bir sahtekâr ve tepemin tasını iyice attırdı artık!"

"Tabii ki!" dedi Joe gururla. "Memnuniyetle!"

Mahkeme bitti. Adam, Joe'nun ve veterinerin ifadeleri sayesinde ceza aldı. Veteriner, atların kötü muamele sonucu yaralandığını rapor ederek mahkemeye sunmuştu. Tüm bu olaylar Joe'yu epey düşündürmüştü, sanki bir anda çocukluktan çıkmış, büyümüştü.

Birtwick'e gelişimin üzerinden üç sene geçmişti ve Bayan Gordon'un sağlık durumu ağırlaşmıştı.

"Onu daha sıcak bir yere götürmeliyim," dedi sahibim, John'a. "Çiftliği kapatıyorum ve İngiltere'den ayrılıyorum."

Bu haber hepimizi üzdü. John sessizleşti. Joe çalışırken artık ıslık çalmıyordu. Neşeli Ayak ve Joe'nun papazın yanında çalışmalarına karar verildi. Zencefil ve ben de Bay Gordon'un bir arkadaşı olan Kont'a satılacaktık.

"Ya sen ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu sahibim, John'a.

"Daha karar vermedim. Eğitmen olmayı düşünüyorum. Tayları şefkatle eğitip onları iyi atlar olarak yetiştirmek istiyorum."

"Bu işe en uygun olan kişi sensin!" dedi Bay Gordon. "Eğer yardımımın dokunacağını düşünüyorsan bana haber vermekten çekinme."

Bu konuşmanın ertesi günü Zencefil ve ben faytona bağlandık. Gordon'larla birlikte son defa

yola çıkıyorduk. Onları tren istasyonuna götürüyorduk.

Kasabanın merkezinden geçerken tüm ahali onları selamlamak için sokağa çıktı.

"Yolunuz açık olsun!" dedi hepsi.

Sahiplerim herkes tarafından sevilen insanlardı.

Ertesi sabah Joe ve Neşeli Ayak papazın evine doğru yola çıktılar. John, Zencefil ve beni yeni sahibimiz Kont'un evine götürdü. Gordon'ların evinden çok daha lüks bir evdi. Geniş ve aydınlık merdivenleri vardı. Sayısız kâhya ve şoför tertemiz giysiler giymişlerdi. Kont'un faytoncusu Bay York bizi hemen bakıma aldı. John, yetiştirildiğimiz çiftlikte dizginlerimizin kısa tutulmadığını söyledi. Faytoncu, Kont'un bunu kabul edeceğini söyledi. Ama Kontes dış görünüşe çok önem verirmiş ve dizginlerin kısa

tutulması çok daha zarif duruyormuş. Zencefil de çok iyi biliyordu ki kısa dizginler, boyundaki kasları sıkıştırıp onlara zarar veriyordu.

Kısa dizgin konusu hemen konuşuldu.

"Kontes yeni atlarla gezmeye gitmek istiyor," dedi Bay York, koşumlarımızı takarken.

Kontes uzun boyluydu ve burnu havada birine benziyordu. Şaşkınlıkla bize baktı ve faytoncuya emretti: "Kafalarını biraz daha kaldır!"

O gün Zencefil'in kısa dizginlerle yürürken neler çektiğini çok iyi anladım. Başın yukarıda kalıyordu ve çenen göğsüne çekiliyordu. Üstelik

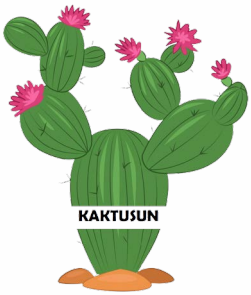
yokuş çıkarken faytonu çekmek üç kat daha zorlaşıyordu.

Haftalar geçtikçe, dışarı çıkmak için hazırlanırken duyduğum neşe giderek sıkıntıya dönüştü. Artık fayton çekmek hem benim hem de Zencefil için işkenceye dönüşmüştü. Bir sabah arkadaşım daha fazla dayanamadı: Birden şaha kalktı ve Bay York'un yüzüne tekme attı. O günden sonra Zencefil bir daha fayton çekmedi, sadece ava çıktı. Benimse Maks adında yeni bir arkadaşım oldu.

"Sen dizgininin bu kadar kısa olmasına nasıl dayanıyorsun?" diye sordum ona.

"Başka seçeneğim yok ki. Sen de zamanla alışırsın."

Ama Zencefil'in isyanına rağmen hiçbir şey değişmedi. Geceleri bölmeme girdiğimde boynum ve sırtım acılar içindeydi. Ağzım, gem yüzünden yara olmuştu.

BEŞİNCİ BÖLÜM
HÜZÜNLÜ KARŞILAŞMALAR

İLKBAHARIN BAŞINDA, Kont ve ailesi Londra'ya gittiler. Faytoncu York da onlarla gitti ve atlara bakmak için Smirk adında bir adam geldi.

Smirk tuhaf biriydi: Genellikle becerikli ve nazikti ama bazen fena halde aksileşiyordu. Böyle zamanlarında onu tanımakta zorlanıyordum.

Bir gün gündelik işler için şehre inmiştik. Beni Beyaz Aslan lokantasının ahırına bıraktı. Gece geç saatlere kadar da gelmedi.

"Atın nalındaki çivilerden biri çıkmış," dedi seyis. "Düzeltmemi ister misin?"

"Hayır," dedi Smirk. Sesi kaba, yüzü endişeliydi. "Eve gidene kadar idare etsin!" Nedense çok öfkeliydi. Eyere çıktı ve beni dörtnala koşturdu.

Bir yerden sonra koşmanın da etkisiyle nalın tamamen ayağımdan çıktığını hissettim. Yola döşenmiş büyük taşlar yüzünden ayağım kesildi ve çok canım yandı. Smirk durmamam için beni sürekli kamçılıyordu. Sonunda sendeledim ve dizlerimin üstüne sertçe düştüm. Adam birkaç metre ile-

riye fırlayarak yere kapandı. Ayağa kalktım ve topallayarak birkaç adım attım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Sadece yoldan birinin geçmesini umuyordum.

Saat geceyarısını geçmiş olacaktı ki kulağımıza toynak ve insan sesleri geldi. Arkadaşım Zencefil gelmişti. Faytonunda Kont'un iki seyisi vardı. Smirk'i kontrol etmeye gittiler ama adam kendinde değildi.

"Bak!" dedi seyislerden biri. Yanıma gelmişti. "Siyah İnci dizinden ve ayağından yaralanmış! Bir tane de nalı eksik."

"Smirk böyle bir yolda bir atı nalsız koşturacak kadar delirmiş olmalı..."

"Boşver onu, kendi başının çaresine baksın."

Bir daha Smirk'i görmedim.

Beni Earlshall'a geri götürdüler ve veteriner çağırdılar. Yaralarım epey kötüydü. Kont Londra'dan döner dönmez beni bir ay boyunca tek başıma otlamaya göndermeye karar verdi.

Birkaç gün sonra otlağa Zencefil de geldi.

"Burada ne işin var?" diye sordum. Onu gördüğüme çok mutluydum.

"İyileşme dönemindeyim, senin gibi."

"Ne oldu?"

"Çok koşturuldum," dedi üzülerek. "Sırtım iyi değil."

"Geçmiş olsun."

"Yapacak bir şey yok. İkimiz de daha genç yaşı-

mızda çok yorulduk."

Bir gün Kont, Bay York'la birlikte otlağa geldi.

"Dişi olanı bir süre daha burada tutalım, sonra tekrar bakarız," dedi. "Ama siyah olanı satacağız. Dizi bu kadar yaralanmış olan bir at benim çiftliğimde kalamaz."

"Haklısınız," dedi Bay York. "Bath şehrinde at kiralayan birini tanıyorum. Belki o ilgilenir."

Bir hafta içinde sözleşmeler imzalandı ve ben Zencefil'den ayrıldım. Vedalaşacak zamanımız bile olmadı neredeyse. Zencefil çitlerin arkasından beni takip ederek kişnedi, sonra sesi gitgide uzaklaştı. Kendimi birden çok üzgün ve yalnız hissettim. Beni kim bilir neler bekliyordu?

Yeni ahırım eskileriyle kıyaslanamazdı bile. Hayatımda ilk defa sadece dolaşmak veya ata binmeyi öğrenmek isteyen genç ve deneyimsiz biniciler gördüm. Bir sürü farklı atla tanıştım. Rory sadık ve dürüsttü; gri Peggy geçmişinde hep ahırlarda bağlı tutulduğu için biraz sakardı. Genç ve

ürkek bir diğer at, en ufak bir sesle sıçradığı için kötü bir ünü vardı.

Kendimi o hayvanlarla kıyasladığımda, Grey çiftliğinde büyüdüğüm ve Bay Gordon ve John gibi eğitmenler tanıdığım için çok şanslı olduğumu düşündüm.

"İyi sahipler, iyi atlar yetiştirir," demişti Neşeli Ayak bir keresinde.

Bir gün bir faytona bağlandım ve uzakta bir eve gittik. Evde beni kısa bir yolculuk için kiralamış olan nazik bir beyefendi vardı. O beyefendinin faytoncusu çok deneyimliydi ve birbirimizin yanında rahat ediyorduk. Hatta sonraları gelip beni koşuya çıkardı ve güvenilir bir binek atı arayan arkadaşı Bay Barry'ye tavsiye etti.

Bay Barry, Bath şehrinde yaşayan bekâr bir iş adamıydı. Atlarla fazla deneyimi yoktu ama bana iyi davranıyordu. Veterineri sağlığını ko-

ruması için ata binmesini tavsiye etmiş, o da bir at almaya karar vermişti. Bana göz kulak olması için Filcher adında bir seyisi işe almıştı. Saman ve yem konusunda son derece çok cömertti. Her şey yolunda gidiyordu. Ama bir gün yemlerimin giderek azaldığını fark ettim. Dolayısıyla ben de gittikçe yorgun düşmeye, kendimi mutsuz hissetmeye başladım.

Bir gün Bay Barry'nin atları çok iyi tanıyan bir arkadaşı beni gördü. "Dostum, atın ilk aldığındaki kadar iyi görünmüyor. Sorun nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Seyisimin dediğine göre bu mevsimde atlar biraz huysuz olurmuş..."

"Olur mu öyle şey! Ben bir de yakından bakayım..."

Bay Wells önümde çok az yulaf olduğunu hemen anladı ve seyisten şüphelendi. Şüphesi yerinde

çıktı: Filcher ve oğlu, her gün benim hakkım olan yulaftan biraz alıp kendi tavşanlarını beslemek için kullanıyorlarmış. Bay Barry'nin onu anında kovduğunu söylememe gerek yok.

Filcher'ın yerine yeni bir seyis geldi. Alfred uzun boylu, temiz yüzlü bir adamdı ama geldiği andan itibaren onun da Filcher gibi olduğunu anladım. Beni tımar ediyor, seviyor ve nallarımı sürekli yağlıyordu. Ama ayaklarıma iyi bakmak ve nallarımla ilgilenmek dışında yapılması gereken diğer önemli işleri umursamıyordu.

Sahibim de dahil olmak üzere herkes Alfred'in iyi ve sevecen bir adam olduğunu düşünüyordu. Sadece ben işin aslını biliyordum: Alfred aslında tembel bir adamdı. Ahırı asla temizlemiyor yerdeki rutubetli, bayat samanları hiç değiştirmiyordu. Ayaklarımı üşütmüş ve topallamaya başlamıştım.

Bay Barry bunu fark edince beni veterinere götürdü.

"Bu at çok kötü enfeksiyon kapmış," dedi veteriner. "Bu, kirli ahırda yaşamaktan olur. Seyisiniz atla ilgilenmekten başka ne yapıyor?"

Bay Barry son iki seyisinin de işe yaramaz çıkmasına çok sinirlendi ve ata ihtiyacı olduğunda artık kiralamaya karar verdi. Böylece yeniden satıldım.

ALTINCI BÖLÜM
BÜYÜK ŞEHİR

AT PAZARI çok karışık bir yerdir. Burada her çeşit insan ve at bulunur. Tanımadığım atlar arasında bekliyordum. Bu arada yabancılar gelip beni inceliyordu: Ağzıma, boynuma, bacaklarıma, toynaklarıma ve kaslarıma bakıyorlardı. Dizlerim kötü durumda olduğu için en çevik atlar kategorisinde sayılmazdım ama bazı insanların hal ve tavrına göre ben de kendimi güçlüymüşüm gibi gösteriyordum. Sonunda yirmi dört şilin karşılığında, gri gözlü ve iyi niyetli bir beyefendi beni aldı.

Yeni sahibim beni hayatımda gördüğüm en büyük şehir olan Londra'ya götürdü. Evi olduğunu

tahmin ettiğim yere geldiğimizde neredeyse güneş batıyordu. İçeriden bir kadın ve iki çocuk çıktı. Çocukların adı Harry ve Dolly'ydi.

"At iyi mi baba?" diye sordu Dolly.

"Genç ve sevimli. İsterseniz sevebilirsiniz."

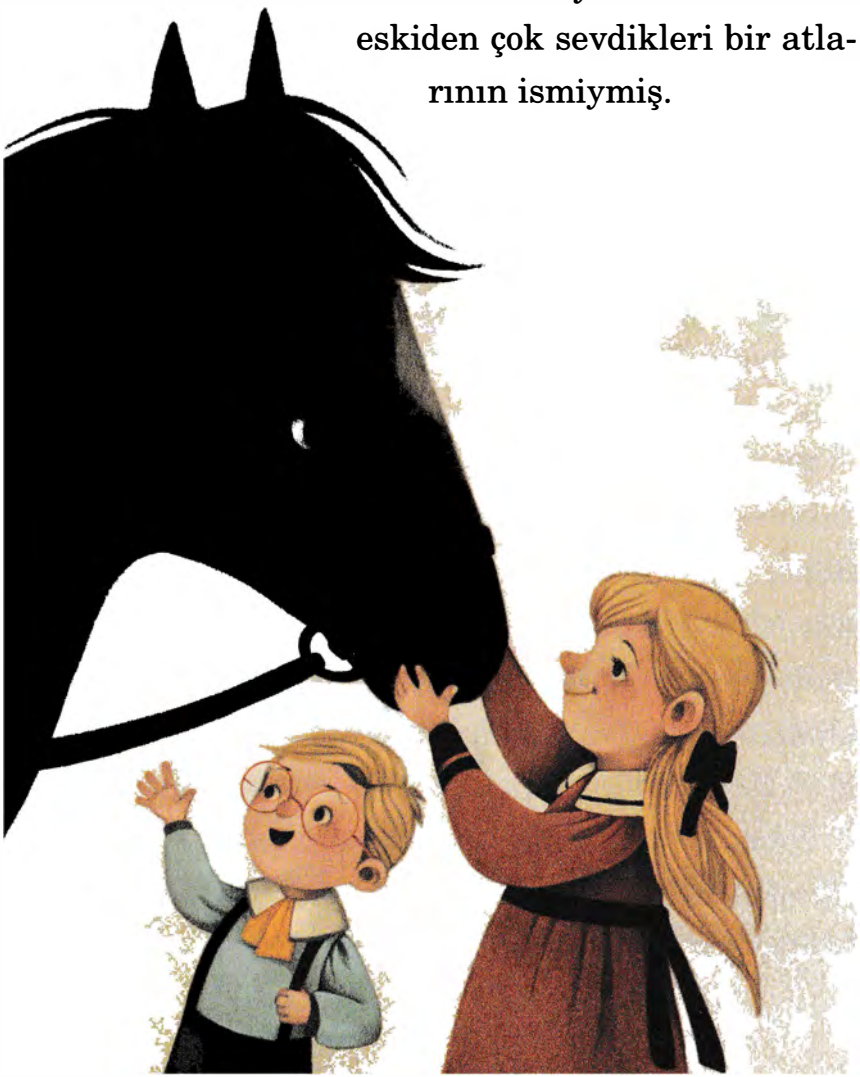
O küçük kızın yumuşacık eliyle beni sevmesi muhteşem bir duyguydu.

Adam beni yolun diğer tarafındaki ahıra götürdü. Hemen arkasından karısı geldi ve bana bir tas taze yem getirdi.

Yeni sahibimin adı J. Barker'dı. Herkes ona Jerry diyordu. Büyük bir ticari faytonu vardı. Benden başka bir de beyaz ve yaşlı bir ata sahipti. Adı Kaptan'dı. Öğrendiğime göre bu yaşlı at aslında orduda eğitilmiş ve Kırım Savaşı'nda görev almış. Anladığım kadarıyla onun için gerçekten kötü bir deneyim olmuş.

Ertesi sabah anne ve çocukları bana elma ve ekmek getirdiler ve beni yine bol bol sevdiler. Eskisi gibi Siyah İnci olduğumu hissediyordum.

Ama ben kendimi öyle hissetsem de yeni sahiplerim bana Jack diyordu. Bu onların eskiden çok sevdikleri bir atlarının ismiymiş.

Jerry'nin fayton işi oldukça basitti. Sabah faytonların park alanına gidiyorduk. Orada diğer faytoncular müşterilerini bekliyorlardı. Biz de sıraya girip bekliyorduk. Sıra bize geldiğinde Londra'nın kalabalık caddelerinde yola çıkıyorduk.

Başlarda insanların, diğer faytonların, otobüslerin ve araçların arasına çıkmak kolay olmadı ama Jerry çok deneyimli, ne yaptığını bilen bir faytoncuydu.

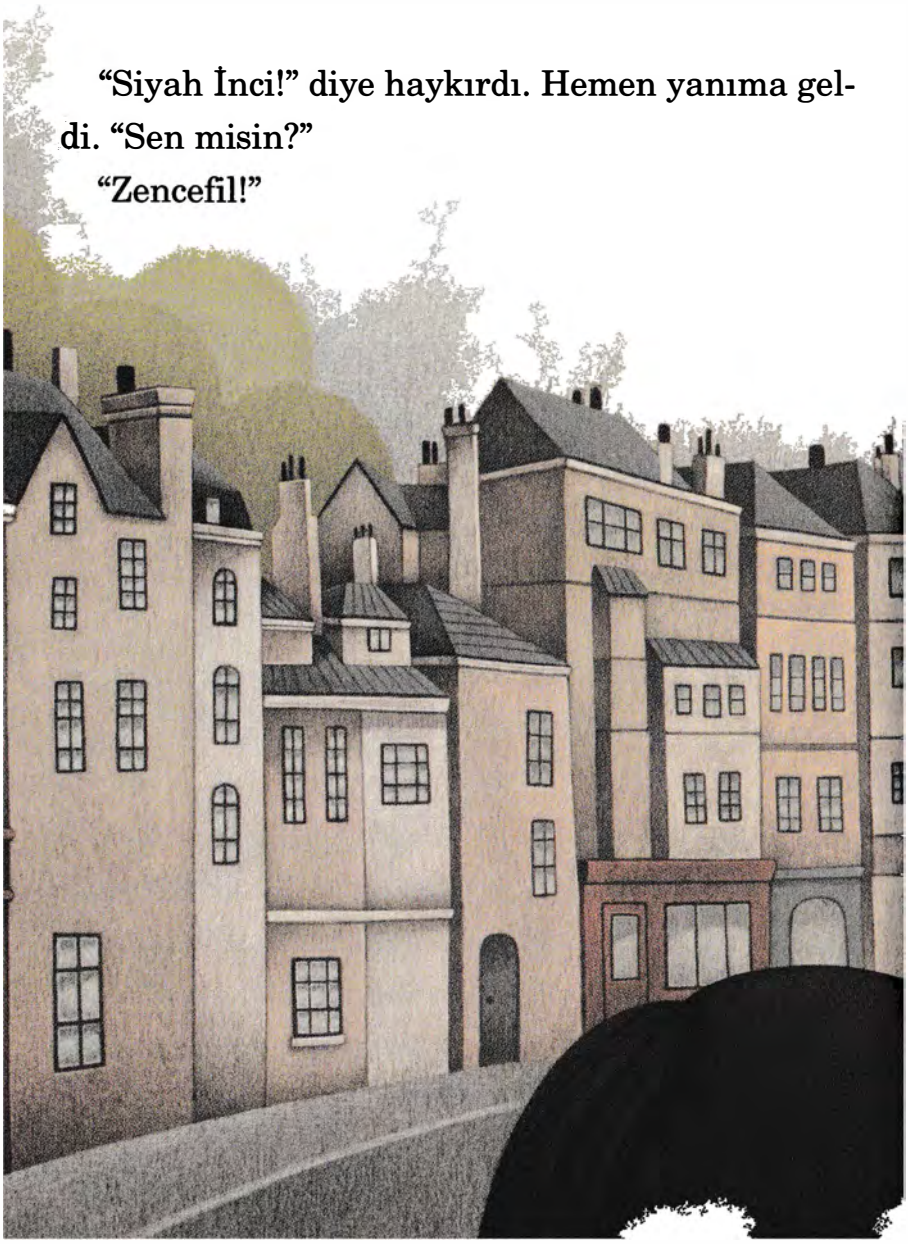
Pazar günleri çalışmıyorduk. Jerry o günün hem insanlar hem de hayvanlar için tatil günü olduğunu söylemişti. Ben de bu güzel hediyenin keyfini çıkarmak için güzel bir uyku çekiyordum.

Bir gün Jerry'yle yine müşteri beklerken başka bir faytona yaklaştık. O faytoncu da birini bekliyordu. Faytonun atı bana belli belirsiz bir bakış attı. Kahverengi, cılız bir attı.

Göz göze geldiğimizde onu bir yerden tanıdığımı fark ettim.

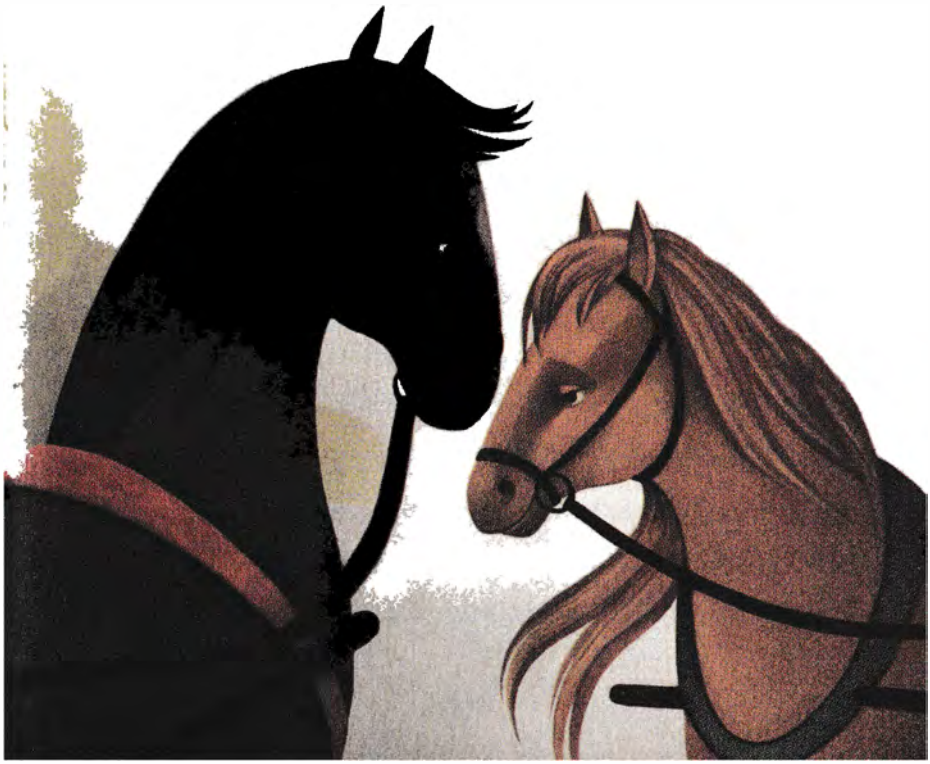
“Siyah İnci!” diye haykırdı. Hemen yanıma geldi. “Sen misin?”

“Zencefil!”

Ne kadar değişmişti! Bacakları kalınlaşmış, şekli bozulmuştu. Yorgun bir hali vardı. Tüm bedenini titreten ağır bir öksürüğü vardı. Ne olmuştu ona?

İki faytoncunun sohbet etmelerinden faydalanıp bir kenara çekildik ve Zencefil bana hüzünlü hikâyesini anlattı.

Earlshall'daki iyileşme döneminden sonra tekrar birilerine satılmış, en sonunda onu bu faytoncu almış. Ama o, hiç Jerry gibi değilmiş, Zencefil'i durup dinlenmeden çalıştırıyor, çok yoruyormuş.

"Eskiden sana kötü davrananlara cevabını verirdin," dedim.

"Doğru söyledin, ama eskidendi o. Artık yapamıyorum. Çok yorgunum ve insanlar çok güçlü. Katlanmaktan başka çarem yok..."

Bunları duyduğuma çok üzülmüştüm, gerçekten kalbim sızlamıştı. Ona yaklaştım ve onu sevdiğimi belli etmek için yüzümü onun yüzüne sürttüm.

Bana "Şimdiye kadar sahip olduğum tek arkadaşsın," dedi.

Az sonra faytoncu dizginlerini vurdu ve gittiler. Zencefil'i bir daha görmedim.

O kış çok soğuk geçti. Sokaklar buzdan ve kardan kayganlaşmıştı. Dengede durmak için fazladan

güç sarf etmem gerekiyordu. Dışarıda saatlerce müşteri bekleyen faytoncular da zorluk çekiyorlardı.

Bir gece Jerry restoranda yemek yiyen müşterilerinin çıkmasını beklerken üşüttü (Saat on birde çıkacaklarını söylemişlerdi, ama birde geldiler). Eve döndüğümüzde Jerry öksürüyor, zor nefes alıyordu. Beni kurutup yanıma sıcak bir tas yemek bıraktıktan sonra yatmaya gitti.

Ertesi günü daha da kötüleşmişti. Karısı Polly veteriner çağırdı.

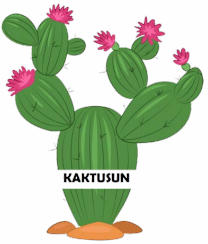
Jerry zatürre olmuştu, fena halde öksürüyordu.

Aradan günler geçti. Bir sabah Harry ve küçük Dolly konuşurlarken Jerry'nin daha iyi olduğunu söylediklerini duydum.

"Ama artık faytonculuk yapamayacak," dedi Harry. "Yoksa genç yaşta sağlığı bozulabilir."

Eğer Jerry faytonculuk yapmayacaksa, ben ne olacaktım?

YEDİNCİ BÖLÜM
SON EVİM

JERRY AİLESİYLE BİRLİKTE başka bir şehre taşındı. Orada karısının yaşlı patronu Bayan Fowler vardı. Artık onun yanında özel şoför olarak çalışacaktı.

Jerry ve ailesinin yanında üç güzel yıl geçirmiştim. Şimdi hepsi sona eriyordu.

Jerry'nin fırıncı bir arkadaşına satıldım. Çok iyi bir insandı ama ne yazık ki benimle o değil, Jakes adında biri ilgileniyordu. Jakes zaman kazanmak için vagona çok fazla yük koyup beni fazlasıyla yoruyordu. Düşüncesiz biriydi; dizgini kısa tutmanın atı daha iyi kontrol etmeye yaradığına inanıyordu. Bu davranışının sonucu olarak, bir ay

boyunca çok yoğun çalışıp gücümü kaybettim. O kadar tükenmiştim ki sahibim beni satıp daha genç ve güçlü bir at almaya karar verdi. Ben de tekrar satışa çıkarıldım.

Beni Nicholas Skinner adında fayton işleten sevimsiz bir adam aldı. Bu adamın birçok faytonu vardı; onları genç ve deneyimsiz faytonculara kiralıyordu. Üstelik onun ahırında dinlenmek diye bir şey yoktu. Sadece iş ve daha fazla iş vardı. Ama bunun bir sonucu oldu.

Bir gün neredeyse düşüp ölecektim. Faytona dört kişilik bir aile binmişti, hepsinin de ayrı ayrı valizleri vardı. Özellikle yokuş yukarı çıkarken korkunç bir yüktü bu. Faytoncu sürekli dizginlerimi çekerek beni sinirlendiriyordu. Dünyayla bağlantım kesilmiş gibi hissediyordum. Sonunda ayağım kaydı ve bitkin bir halde yere düştüm. Sonrasında ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum. Birisi sırtıma bir battaniye örttü ve bir çocuk sesi duydum. Belki faytondaki ailenin çocuklarından biriydi.

"Zavallı at!" dedi. Sonra bana su verdi.

Yolun ortasında o şekilde ne kadar süre kaldığımı bilmiyorum. Sadece bir noktada kalktığımı ve titreyerek birkaç adım attığımı hatırlıyorum. Beni ahıra geri götürdüler ve Bay Skinner düşen bir at istemediğini söyledi.

Beni görmeye gelen veteriner sadece çok çalışmaktan bitkin düştüğümü, biraz dinlendikten sonra toparlanacağımı söyledi.

"Onu tatile gönderecek otlağım yok," dedi Skinner buz gibi bir sesle. "Mecburen satacağım."

Sonra kendimi yine at pazarında buldum. Artık oranın işleyişini çok biliyordum.

Bir gün bir çocuk etrafımda dolaşmaya başladı. Çok sevecen olduğu için ben de ona sevecen davrandım. Küçücük elleriyle beni sevmesine ve yüzüme dokunmasına izin verdim.

"Büyükbaba!" diye bağırdı. "Bak ne güzel bir at buldum!"

Yanına yaşlı bir kasaba beyefendisi geldi ve diz-

lerime baktı. "Bu yaşlı ve yorgun bir at Willie. Bizim işimize yaramaz."

"Affedersiniz bayım," dedi Skinner'ın tuttuğu satıcı adam. "Bu at çok çalışmış olabilir ama yaşlı değil. Biraz dinlendikten sonra yine eski gücüne kavuşacaktır."

Beyefendi ağzımı, dişlerimi ve kaslarımı kontrol etti. "Bu at gerçekten de zor günler geçirmiş gibi," dedi.

"Lütfen büyükbaba!" dedi Willie. "Onu eve götürelim!"

Adamın villasında büyük bir otlak vardı ve üzeri tenteyle kapatılmıştı. Orası benim yeni evim oldu. Tam da dedikleri gibi birkaç hafta sonra kendimi çok daha güçlü hissetmeye başladım. Bu arada küçük Willie en iyi dostum olmuştu.

Beni kasabanın hanımlarına tanıtmak da Willie'nin fikriydi. Villanın yakınlarında çok büyük bir evde üç kız kardeş yaşıyordu: Blomefield, Ellen ve Lavinia.

Aralarında en genç olan Ellen beni çok sevdi, ama sıska ve soluk benizli Lavinia benden hiç hoşlanmamıştı.

"Bilmiyorum," dedi Lavinia, yeni sahibime. "Daha önce fena bir şekilde düşmüş bir at, yine düşebilir. Hem de üzerinde ben varken!"

"Bize hep iyi atlar tavsiye ettiniz," dedi en büyükleri Blomefield. "Eğer kardeşim Lavinia rahatsız olmayacaksa onu birkaç gün burada tutabiliriz."

Böylece hanımların konforlu ahırına gittim. Ertesi gün seyisle tanıştık. İşini iyi bilen genç bir adama benziyordu.

Yelemi tararken arasındaki beyaz tutamı fark etti. "Vay be!" diye bağırdı. "Bu perçemin aynısından Siyan İnci'de de vardı! O benim baktığım en iyi attı! Ama sen Siyah İnci olamazsın."

Beni tımar etmeye devam etti ama sonra yine durdu. "Siyah İnci'nin göze çarpan bir izi daha vardı," dedi kendi kendine.

Sırtıma dikkatlice baktı. "Bu gerçek olamaz!" diye bağırdı. "Sensin! Dostum Siyah İnci! Tam sırtının ortasında beyaz bir leke vardı. John ona

‘Siyah İnci’nin nazarlığı’ derdi!”

Bu genç seyis, bahçıvanın oğlu, hani soğuk su içirip hastalanmama neden olan Joe Green’di. O kadar büyümüştü ki onu tanımamıştım.

Tuhaf bir şekilde kendimi evde hissettim.

"Zavallı Siyah İnci'm," dedi Joe. Bana sarılırken mutluluktan ağlıyordu. "Neler atlatmışsın kim bilir? Ama artık bizimle kalacaksın. Hanımların ne kadar iyi olduklarını göreceksin."

Böylece onların yanına gittim. Joe onlara tüm hikâyemi anlattı. Bende beğendiği tüm iyi özelliklerimi tek tek saydı. İlk sahibimin, üç kızkardeşin çok iyi tanıdığı Bay Gordon'un olduğunu anlattı.

"O zaman Bay Gordon'a mektup yazıp en sevdiği atın bizimle olduğunu söyleyeyim!" dedi Bayan Ellen.

Kısa bir süre içinde Lavinia'nın da güveninin kazandım ve çok uzun zamandır olmadığım kadar mutlu oldum. Ama burada her ne kadar keyfim yerinde olsa da, bazen eski günleri düşünüyor, çiftlikteki eski dostlarım Neşeli Ayak, Sör Oliver ve özellikle de Zencefil'i çok özlüyorum.

YAZARLAR HAKKINDA

Anna Sewell

Çocuk edebiyatının eşsiz klasiklerinden *Siyah İnci*'nin yazarı Anna Sewell, 30 Mart 1820'de İngiltere'de doğdu. On iki yaşına dek evde eğitim gören Anna iki yıl sonra geçirdiği talihsiz bir kaza sonucu okuldan ayrılmak ve öğrenimine yine evde devam etmek zorunda kaldı. Yanlış tedaviler sonucu yaşamını koltuk değnekleriyle sürdüren Anna'nın yolculuk ederken en büyük yardımcıları atlar oldu. Atlarla olan yakınlığı yazarın tüm hayatını etkilenmiştir. Atlara iyi davranmanın bir insanlık görevi olduğunu savunmuş olan yazar, çocuk edebiyatına çok sevilen *Siyah İnci* adlı eseri kazandırdı.

Guido Sgardoli

Çağdaş İtalyan çocuk ve gençlik edebiyatının sevilen yazarlarından Guido Sgardoli 1965 yılında Venedik'te doğdu. Yazarlığın yanı sıra veterinerlik yapan ve seyahat etmeyi seven Sgardoli çeşitli yaş grupları için otuza yakın kitap yazdı. 2007'de Premio Ödülü'nü, 2009 yılında ise Bancarellino Ödülü'nü kazandı.

Hayvanları ve doğayı çok seven yazar, oğlu ve dostlarıyla birlikte İtalya'nın Treviso kentinde yaşıyor.

Küçük Prens

Belki de koyun çiçeği yemiştir...

KÜÇÜK PRENS
üzerine düşündüren özel etkinlik dosyası ile birlikte

Özel etkinlik dosyası ile Küçük Prens'in dünyasını sorgulayıp daha iyi anlayacaksın!

www.de.com.tr

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.